

บทที่ 4

วันเวลาในลอนดอน

ในบทนี้ ผมอยากจะทำสิ่งที่พระคัมภีร์เรียกว่า “ประกาศ” หรือ “เป็นพยาน” ผมจะประกาศถึงพระสิริของพระองค์ ประกาศถึงพระเมตตาคุณของพระองค์ ประกาศถึงความดีของพระองค์ ประกาศถึงพระปัญญาของพระองค์ ประกาศถึงพระลักษณะของพระองค์ ผมจะประกาศพระนามนิรันดร์ของพระยาห์เวห์

การรู้จักพระเจ้า

การมาเป็นคริสเตียน ไม่ใช่เรื่องของการเข้าร่วมศาสนา ผมไม่เคยสนใจเรื่องศาสนามาก่อน และจนถึงทุกวันนี้ผมก็ไม่ได้สนใจเรื่องศาสนา การมาเป็นคริสเตียนเป็นเรื่องของการรู้จักกับพระเจ้า รู้จักพระองค์ผู้ที่ทรงพระชนม์อยู่จริง ในกระบวนการของการรู้จักพระเจ้าจะทำให้เราเข้าใจว่า การเป็นคริสเตียนและการเติบโตขึ้นในชีวิตคริสเตียนคืออะไร การเป็นคริสเตียนไม่ได้อยู่ที่ว่า คุณได้เล่าเรียนหรือ

ศึกษามากแค่ไหน ผมไม่ได้ต่อต้านการเล่าเรียน ตัวผมเองก็ใช้เวลากับการศึกษาเล่าเรียนมาพอควร คุณเป็นคริสเตียนไม่ใช่เพราะว่าคุณรู้เรื่องเกี่ยวกับศาสนาคริสต์ ในเรื่องของหลักคำสอน ในเรื่องของประวัติศาสตร์ หรือในเรื่องของโครงสร้างองค์กร สิ่งนี้ไม่ได้ทำให้คุณเป็นคริสเตียน แม้ว่า你会เชื่อในหลักข้อเชื่อก็ตาม แท้จริงแล้วการเป็นคริสเตียนก็คือการรู้จักพระเจ้าพระบิดา และพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระเจ้า ยอห์น 17:3 กล่าวว่า ชีวิตนิรันดร์ก็คือการรู้จักพระเจ้าและพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ ดังนั้นทุกอย่างจึงขึ้นกับการรู้จักพระเจ้าและพระบุตรของพระองค์ สิ่งที่ผมต้องการจะประกาศในตอนนี้เป็นสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงสอนผมเกี่ยวกับพระองค์เอง

พระเจ้าทรงสำแดงพระองค์เองกับแต่ละคนแตกต่างกัน

ผมอยากอธิบายให้ชัดว่า ประสบการณ์ของแต่ละคนจะแตกต่างกันแน่นอน ดังนั้นประสบการณ์ของคุณกับพระเจ้า จึงไม่ใช่สิ่งที่คุณต้องเอามาเปรียบเทียบกับประสบการณ์ของผม เพราะพระเจ้าทรงสำแดงพระองค์เองกับแต่ละคนแตกต่างกัน ผมเน้นจุดนี้ก็เพราะ บางครั้งประสบการณ์บางอย่างอาจฟังดูน่าตื่นเต้น ฉะนั้นคุณจึงพูดกับตัวเองว่า “ผมไม่ได้มีประสบการณ์ที่ตื่นเต้นแบบนั้นเลย” นั่นไม่ใช่เรื่องสำคัญ คุณอาจมีประสบการณ์กับพระองค์ในแบบที่ตื่นเต้นน้อยกว่า ถึงอย่างไรก็เป็นประสบการณ์ในแบบที่เป็นความจริงเหมือนกัน

ไม่ใช่เราที่จะเป็นผู้ทำให้เกิดประสบการณ์ที่น่าตื่นเต้นหรือไม่ ตัวอย่างเช่น เมื่อพระเยซูองค์ผู้เป็นเจ้าของได้ทรงสำแดงพระองค์เองกับเปาโลนั้น เปาโลยังไม่ได้เป็นอัครทูตและยังเชื่อเขาโลอยู่ แต่เมื่ออยู่บนถนนไปยังตามัสกัสนั้น ก็มีแสงจ้าส่องมาจากฟ้าทำให้ตาของเขามีมัวอยู่หลายวัน ช่างเป็นเรื่องที่น่าตื่นเต้นจริงๆ คุณจึงบอกว่า “ผมไม่เคยมีประสบการณ์อย่างนั้น” นั่นไม่ใช่เรื่องสำคัญ ประสบการณ์ของคุณกับพระเจ้าไม่ได้เป็นความจริงน้อยกว่าเพียงเพราะคุณไม่ได้ตกจากหลังม้า หรือไม่ได้ดาบอดไปสามวันเหมือนกับเปาโล

จงเตรียมพร้อมที่จะเจอกับความทุกข์ยาก

มีสิ่งหนึ่งที่ผมอยากบอกก็คือ หากมีประสบการณ์ที่โดดเด่นหรือน่าตื่นเต้นเป็นพิเศษ คุณอาจต้องเตรียมพร้อมเพราะจะเป็นไปได้ว่า พระเจ้าจะขอให้คุณทำสิ่งที่ยากมาก ตัวอย่างเช่น เปาโลมีประสบการณ์ที่ตื่นเต้น และผลที่ตามมาของประสบการณ์นั้นก็คือ พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมบางสิ่งที่ยากมากให้เขาผ่านเจอ หรือจะพูดว่า ถ้าคุณสนใจจะได้ประสบการณ์ที่โดดเด่นบ้าง คุณก็ควรเตรียมพร้อมที่จะทนต่อความทุกข์ยากบางอย่างที่โดดเด่นมาก ซึ่งเป็นสิ่งที่เปาโลถูกเรียกมา (กิจการ 9:16)¹ ถ้าคุณไม่สนใจที่จะทนกับความทุกข์ยากที่พิเศษนี้ละก็ คุณก็ควรจะลืมประสบการณ์ที่พิเศษไปได้เลย แค่งานคนอื่นพูดถึงประสบการณ์ของพวกเขาเองก็พอ และปล่อยให้พวกเขาผ่านเจอความทุกข์เหล่านั้นเถอะ

¹ กิจการ 9:16 เราจะแสดงให้เห็นว่าเขาจะต้องทนทุกข์ลำบากมากเท่าไรเพื่อนามของเรา

เมื่อผมแบ่งปันสิ่งเหล่านี้ ผมจะไม่พูดอะไรมากเกี่ยวกับความทุกข์ยากที่ผมได้มีประสบการณ์ ด้วยพระเมตตาของพระเจ้าแล้ว ผมคิดว่าผมสามารถจะพูดได้ว่า ผมได้มีประสบการณ์กับความทุกข์ยากมาพอควร เมื่อใดที่มีการโจมตีและมีความทุกข์ยากเกิดขึ้นกับผม ผมก็จะจำไว้ว่านี่คือสิ่งที่องค์ผู้เป็นเจ้าของทรงเรียกผมมา และส่วนสำคัญของการทรงเรียกของพระองค์ก็คือ การยืนยันกับผมถึงความสัมพันธ์ของพระองค์กับผมในวิถีชีวิตที่ผ่านประสบการณ์เหล่านี้

คำว่า “ประกาศ” ในพระคัมภีร์ปรากฏซ้ำๆ ในพระธรรมสดุดี

- “จงประกาศพระราชกิจของพระองค์ ท่ามกลางประชาชาติ” (สดุดี 9:11)
- “บรรดาผู้ที่ยำเกรงพระเจ้า ขอเชิญมาฟัง และข้าพเจ้าจะประกาศถึงสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำแก่จิตวิญญาณของข้าพเจ้า” (สดุดี 66:16)
- “เพื่อข้าพระองค์จะประกาศถึงพระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์” (สดุดี 73:28)

ข้อความอย่างนี้ปรากฏเรื่อย ๆ ตลอดพระธรรมสดุดี ที่ประกาศถึงพระราชกิจของพระองค์และพระสิริของพระองค์แก่บรรดาประชาชาติ แก่ประชากรของโลก นี่คือนี่ที่ผมกำลังทำอยู่ในตอนนี้ ผมประกาศถึงพระราชกิจอันทรงฤทธิ์ของพระองค์ ประกาศถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์ (สดุดี 145:6)

มีหลายคนพูดกับผมว่า “มันไม่ยุติธรรมเลยที่พระเจ้าทรงให้คุณมีประสบการณ์ที่ตื่นเต้น แต่ไม่ทรงให้ผมบ้างเลย” ผมหวังว่าคุณจะจำสิ่งที่ผมเพิ่งพูดไป คุณสามารถมีประสบการณ์แบบเดียวกันนี้ หรือยิ่งใหญ่กว่านี้ด้วยซ้ำ ถ้าหากว่าคุณพร้อมที่จะทนทุกข์เพราะเห็นแก่พระองค์ หากไม่เป็นเช่นนั้นก็อย่าคิดถึงเรื่องนี้เลย นั่นหมายความว่า การทรงสำแดงของพระเจ้าทุกครั้ง จะมีราคาที่ต้องจ่ายตามมา ถ้าหากคุณไม่ได้เตรียมพร้อมกับสิ่งนี้ ก็อย่าแสวงหาประสบการณ์เหล่านี้เลย

สำหรับผมแล้ว ผมชื่นชมยินดีในสิทธิพิเศษที่ได้รู้จักพระเจ้า และพระเยซูคริสต์บุตรของพระองค์ และชื่นชมยินดีมากยิ่งขึ้นกับความทุกข์ยากที่มาพร้อมกับสิทธิพิเศษนี้ ผมสามารถพูดได้อย่างเดียวกับอัครทูตเปาโลว่า “ข้าพเจ้าต้องการจะรู้จักพระองค์และฤทธิ์เดชในการคืนพระชนม์ของพระเยซู และร่วมทุกข์ในความตายของพระองค์” (ฟิลิปปี 3:10) นั่นคือวิธีที่เปาโลรู้จักกับพระเยซู แล้วคุณล่ะ อยากรู้จักองค์ผู้เป็นเจ้าของจริงๆ ไหม?

หลายปีในลอนดอน

ผมขอแบ่งปันต่อในส่วนที่สี่ของคำพยานของผม ผมอยากจะเล่าถึงบางเหตุการณ์เท่านั้น เพราะภายในเวลาแค่ชั่วโมงเดียวนี้ ผมไม่สามารถจะพูดครอบคลุมแม้แต่เศษเสี้ยวของคำพยานของผมจากช่วงชีวิตนั้นๆ ของผมได้หมด ในกรณีนี้ผมจะขอเล่าถึงช่วงวันเวลาในลอนดอน สิ่งที่ผมได้แบ่งปันก่อนหน้านี้เป็นเรื่องราวภูมิหลังของผมในประเทศจีนและช่วงเวลาในสกอตแลนด์ ในบทนี้ผมจะเน้นช่วงเวลาที่ผมอยู่ในลอนดอน ในหลายปีนั้นผมมีประสบการณ์มากมายจากพระเจ้า แต่อย่างที่ผมบอก ผมสามารถยกตัวอย่างได้เฉพาะเหตุการณ์ที่สำคัญๆ ตามเวลาอันจำกัดนี้

ความจำเป็นของเรา เป็นโอกาสที่จะได้มีประสบการณ์กับพระเจ้า

พระเจ้าทรงสำแดงพระองค์เองผ่านความยากลำบากต่าง ๆ โดยเฉพาะความทุกข์ยาก ถ้าหากไม่มีปัญหาเราก็ไม่มีโอกาสที่จะมีประสบการณ์กับสิ่งที่พระเจ้าทรงสามารถทำเพื่อเรา ถ้าคุณที่เป็นผู้ใช้ของพระเจ้าหรือเป็นบุตรของพระเจ้ายังไม่เคยขาดแคลนวัตถุดิบปัจจัยหรือการเงิน และไม่เคยประสบความยากลำบากทางการเงินมาก่อน แล้วคุณจะมีโอกาสมีประสบการณ์การทรงจัดเตรียมของพระเจ้าอย่างอัศจรรย์ได้อย่างไร? เมื่อคุณไม่ได้ขาดแคลน ดังนั้นจึงไม่มีโอกาสที่จะให้พระเจ้าได้ยื่นพระหัตถ์เข้ามาช่วยเหลือ ผมจึงรู้สึกเสียใจกับผู้ที่ไม่เคยมีความขาดแคลน เพราะพวกเขาที่จะไม่มีโอกาสมีประสบการณ์กับการทรงจัดเตรียมของพระเจ้าด้วย

ถ้าคุณไม่เคยมีปัญหาทางกาย คุณก็ไม่มีประสบการณ์แบบนั้นกับพระเจ้า ผมต้องฟังพระเจ้ากับความเจ็บปวดทางกายทุกวัน ผมมาถึงขั้นที่ผมไม่สามารถจะมีชีวิตผ่านวันนั้นไปได้โดยไม่ได้รับความช่วยเหลือจากพระองค์ ผมเคยแข็งแรงสมบูรณ์เหมือนกับทุกคนที่นี่ และอาจจะแข็งแรงกว่าด้วยซ้ำ ผมแข็งแรงมากและสุขภาพแข็งแรง แต่ตอนนี้ผมมีปัญหาอย่างรุนแรงกับกล้ามเนื้อหลัง แค่ยืนเพียง 10 หรือ 15 นาทีก็ทำให้ผมปวดหลังอย่างรุนแรง แล้วคุณจะทำอย่างไร? คุณก็ต้องเรียนรู้ที่จะฟังพระเจ้า ความจำเป็นหรือความขาดแคลนของผมจึงกลายมาเป็นโอกาสของพระองค์

แอนดรูว์ แม็คบีธ คนของพระเจ้า

ผมได้ใช้เวลาสองปีในสถาบันพระคริสตธรรมในสกอตแลนด์ ซึ่งเป็นสถาบันที่เก่าแก่ที่สุดและดีที่สุดแห่งหนึ่งในสหราชอาณาจักร ความจริงแล้วสถาบันนี้ก่อตั้งขึ้นโดย ดี แอล มูดี² คริสเตียนส่วนมากในโลกตะวันตกจะรู้จัก ดี แอล มูดี นักเทศน์คนสำคัญผู้หนึ่งดี สถาบันพระคริสตธรรมมูดีในชิคาโก³ ก็ก่อตั้งขึ้นจากผลของพันธกิจของท่าน อีรา ดี แซงกี้⁴ เป็นผู้ทำพันธกิจด้านดนตรีของท่าน ดังนั้นไม่ว่ามูดีจะไปที่ไหน แซงกี้ก็จะติดตามไปและนำพันธกิจด้านดนตรีของเขาไปร่วมด้วย เราคงทราบกันว่า มีเพลงคริสเตียนและเพลงชีวิตคริสเตียนภาษาอังกฤษที่โด่งดังหลายเพลงที่แต่งโดยแซงกี้ พวกเขาได้จัดงานประกาศใหญ่ในสหราชอาณาจักร และมีคนมากมายหันมาหาพระเจ้า และผลที่ตามมาทำให้หลายคนตัดสินใจเข้ารับการอบรมเพื่อทำงานของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้จึงได้มีการจัดตั้งสถาบันพระคริสตธรรมขึ้น

ในสมัยของผม ผู้อำนวยการของสถาบันแห่งนี้ก็คือ ศาสนาจารย์แอนดรูว์ แม็คบีธ⁵ ผู้เปี่ยมด้วยความรอบรู้ แต่ที่สำคัญกว่านั้นก็คือ ท่านเป็นผู้รับใช้ที่ซื่อของพระเจ้า เมื่อมองย้อนดูในชีวิตของผม ผมพยายามนับว่ามีสักกี่คนที่เป็นผู้รับใช้แท้ของพระเจ้าที่ผมได้พบ คนที่โดดเด่นในความคิดของผมว่าเป็นคนของพระเจ้า “คนของพระเจ้า” ไม่ใช่คำเรียกที่จะเรียกใครก็ได้ มีน้อยคนที่จะมีคุณสมบัติสมกับคำเรียกนั้น ผมคิดว่าไม่มีคำเรียกใดทั้งหมดในพระคัมภีร์ที่สูงกว่า “คนของพระเจ้า” จะเห็นคนของพระเจ้าอยู่น้อยมาก

² D.L.Moody

³ Moody Bible Institute in Chicago

⁴ Ira D. Sankey

⁵ Andrew McBeath

ตลอดทั้งชีวิตของผม ผมสามารถนับนิ้วได้เลย ผมจะนับศาสนาจารย์แอนดรูว์ แม็คบิช ว่าเป็นคนหนึ่งในนี้ หากคุณสามารถพบท่านและมีโอกาสได้รู้จักกับท่าน คุณก็จะรู้ว่า คุณได้พบกับคนของพระเจ้าเข้าจริง ๆ

อันดับแรก ความถ่อมตัวที่โดดเด่นของท่านสะดุดตาผม ผมมาถึงสถาบันล่าช้าไปหนึ่งเดือนเพราะผมไม่ได้วีซ่า ผมมีปัญหาสารพัดกับวีซ่าและในที่สุดก็มาถึงกลาสโกว์หนึ่งเดือนหลังจากที่สถาบันพระคริสตธรรมเริ่มเปิดเรียนไปแล้ว และศาสนาจารย์แอนดรูว์ แม็คบิช ได้มาต้อนรับผมด้วยตัวท่านเอง ทำไมผู้อำนวยการจึงมาต้อนรับนักศึกษาใหม่? ท่านน่าจะส่งคนอื่นมาต้อนรับผม เห็นมีนักศึกษาคนอื่น ๆ อีกตั้งเยอะแยะ แต่ท่านมาต้อนรับผมด้วยตัวท่านเอง ไม่เพียงแค่นั้น ท่านยังพาผมไปยังส่วนที่เป็นที่พักของท่านด้วย ซึ่งอยู่ในอาคารเดียวกับสถาบันพระคริสตธรรม ท่านพาผมไปที่อพาร์ทเมนต์ของท่านเองและยังแนะนำผมกับครอบครัวของท่านด้วย ผมไม่เคยได้ยินว่ามีผู้อำนวยการท่านไหนที่ต้องมาแนะนำให้นักศึกษารู้จักกับครอบครัวของท่าน ท่านแนะนำให้ผมรู้จักกับภรรยาของท่านที่กำลังป่วยอยู่ในเวลานั้น เธอจึงตกตายผมขณะเมื่อนั่งอยู่บนเตียง

คนที่แต่งงานแล้วจะเข้าใจดีว่า เมื่อผู้หญิงป่วยอยู่บนเตียงและผมเฝ้าไม่ได้หิว เธอก็คงไม่อยากจะรับแขกผู้มาเยือน แต่นี่ไม่ใช่ปัญหาสำหรับเธอ ศาสนาจารย์แอนดรูว์ แม็คบิช แนะนำให้ผมรู้จักกับภรรยาของท่านและเธอก็เมตตาต้อนรับผมด้วยความยินดีเช่นกัน นั่นเป็นครั้งแรกที่ผมได้สัมผัสถึงความเมตตาและความถ่อมตัวของท่าน

วันหนึ่งขณะที่ผมกำลังเดินไปตามทางเดินในตึก ศาสนาจารย์แม็คบิชเห็นผม ท่านพูดกับผมว่า “มานี่สิ” ผมสงสัยว่ามีเรื่องอะไรหรือ ท่านเรียกผมออกมาข้างทางเดินแล้วยื่นซองให้ ผมมองดูซองนั้นแล้วถามว่า “อะไรหรือครับ?” ท่านพูดว่า “องค์ผู้เป็นเจ้าของได้ตรัสกับผม ผมอยากจะมอบเงินสิบลดของผมให้คุณ” ผมประทับใจมาก มีนักเรียนมากมายในสถาบันพระคริสตธรรมแห่งนี้ แต่นี่ตัวผู้อำนวยการเองเป็นผู้มอบของขวัญที่ไม่ใช่ของขวัญธรรมดาแต่เป็นสิบลดของท่านเองมาให้ผม ผมวิ่งไปเลยด้วยความงงและ ผมรู้สึกซาบซึ้งใจที่สุด นี่แค่ให้คุณได้เห็นคร่าว ๆ ถึงคุณสมบัติของชายผู้นี้ ตอนนั้นผมยังเป็นนักศึกษาปีแรก

คุณสามารถเห็นได้จากทั้งชีวิตของท่านว่าได้ฉายแสงของพระคริสต์ ช่างเป็นชีวิตที่งดงามอย่างแท้จริง สิ่งที่ผมได้รับจากสถาบันพระคริสตธรรมนี้ไม่ใช่ความรู้ที่มากมาย แต่เหนือกว่าสิ่งอื่นใดคือ ความประทับใจที่ได้เห็นว่าคนของพระเจ้าเป็นอย่างไร จึงไม่มีสิ่งใดจะมีค่าไปกว่าการได้สร้างมิตรภาพกับผู้ชายคนนี้

หลายปีต่อมา เมื่อศาสนาจารย์แม็คบิชค่อนข้างชราแล้ว ผมได้โทรไปหาท่านจากลิเวอร์พูลที่ผมกำลังเป็นศิษยาภิบาลอยู่ ผมถามท่านว่า ท่านคิดอย่างไรกับการวางมือ ซึ่งเป็นหัวข้อที่ผมได้ศึกษาในพระคัมภีร์ การสถาปนาเป็นสิ่งที่ผมปฏิเสธอย่างเห็นยวแน่นอนมาตลอด ผมไม่ต้องการรับการสถาปนา เพราะผมไม่ชอบให้คนมาเรียกผมว่า ศาสนาจารย์นั้นศาสนาจารย์นี้ หรือศิษยาภิบาลนั้นศิษยาภิบาลนี้ ผมไม่ต้องการคำนำหน้าชื่อแต่อย่างใด ความจริงแล้วผมอยากรับใช้พระเจ้าโดยไม่มีเงินเดือน ซึ่งเป็นสิ่งที่ผมได้ทำมาตลอดในลิเวอร์พูล ผมไม่ได้รับเงินเดือนในช่วงห้าปีนั้น ผมปฏิเสธที่จะรับเงินเดือน นั่นไม่ใช่เรื่องง่ายกับชีวิต แต่ผมต้องการให้คริสตจักรเห็นว่า ผมไม่ได้ประกาศพระกิตติคุณเพื่อเงิน ผมไม่ต้องการรายได้จากการรับใช้

อันที่จริง ผมไม่เคยพูดอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้ เมื่อผมออกจากลิเวอร์พูลในอีกห้าปีต่อมา จึงมีบางคนทราบว่าตลอดเวลาห้าปีที่ผมอยู่ที่นั่น ผมไม่เคยได้รับเงินเดือนเลย พวกเขาค่อนข้างตกใจ พวกเขาถามว่า “แล้วเงินที่เราใส่ในกล่องถวายไปไหนล่ะ?” ผมตอบว่า “เงินถวายถูกใช้ไปในงานขององค์ผู้เป็นเจ้าของ การที่เงินนั้นไม่ได้มาถึงมือผม มันก็ไม่ได้หมายความว่า เงินนั้นไม่ได้ไปใช้ในงานขององค์ผู้เป็นเจ้าของ” พวกเขาจึงพูดว่า “แล้วทำไมคุณจึงไม่เคยบอกเรื่องนี้?” ผมตอบว่า “ผมเคยบอกไว้แล้วตั้งแต่เริ่มแรก แต่คุณยังไม่ได้เข้ามาในคริสตจักร” คริสตจักรได้เติบโตขึ้นจากคนกลุ่มเล็ก ๆ แค่มืออาชีพจนเป็นคริสตจักรขนาดใหญ่ และสมาชิกส่วนใหญ่ก็ไม่ว่าอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้

แต่ผมต้องการรู้มากขึ้นเกี่ยวกับการวางมือ ซึ่งผมได้เห็นว่ามีกรกล่าวถึงในพระคัมภีร์หลายครั้ง ดังนั้นวันหนึ่งผมจึงโทรไปหาศาสตราจารย์แม็คปีธ และถามท่านว่า “อาจารย์แม็คปีธ ท่านคิดอย่างไรหรือเกี่ยวกับการวางมือ ท่านตอบว่า “มันสำคัญมาก” ผมจึงถามว่า “ขออาจารย์ช่วยบอกผมได้ไหมว่า มีอะไรอีกที่ผมควรต้องทราบ?” ท่านตอบว่า “ผมจะไปที่ลิเวอร์พูล” ผมจึงพูดว่า “เรื่องนี้ต้องใช้เวลาอธิบายยาวมากเสียหรือ อาจารย์จึงต้องมาอธิบายกับผมที่ลิเวอร์พูล?”

ให้เราสังเกตคนของพระเจ้าผู้นี้ ท่านเดินทางมาไกลจากสกอตแลนด์มาที่ลิเวอร์พูล ผมคิดว่าท่านกำลังมาลิเวอร์พูลเพื่ออธิบายเรื่องการวางมือให้ผมฟัง ขณะนั้นเป็นช่วงไม่กี่วันก่อนวันอีสเตอร์ เมื่อท่านมาถึงลิเวอร์พูล ผมพูดกับท่านว่า “ผมสงสัยว่า ทำไมอาจารย์จึงต้องเดินทางมาไกลถึงลิเวอร์พูล เพียงเพื่ออธิบายเกี่ยวกับการวางมือ” ท่านตอบว่า “ผมไม่ได้มาที่นี่เพื่อบอกคุณเรื่องการวางมือ แต่ผมมาที่นี่เพื่อวางมือ!” ผมออกไปทันที ผมพูดว่า “อะไรนะ?” ท่านพูดว่า “เมื่อคุณรู้ว่ามันมีสิ่งนั้นอยู่ในพระคัมภีร์ คุณจะไม่ว่าแต่พูดถึง แต่คุณต้องลงมือทำสิ่งนั้น”

สิ่งที่น่าประหลาดใจก็คือ ท่านลงมาหาผมในระหว่างสัปดาห์ก่อนวันอีสเตอร์เพียงไม่กี่วัน และสามวันต่อมาในอาทิตย์ที่เป็นวันอีสเตอร์นั่นเอง ผมก็ได้รับการวางมือและการสถาปนาจากท่าน แม้แต่คริสตจักรก็ไม่ได้ทราบเรื่องนี้ในอาทิตย์ก่อนหน้านั้น เพราะตัวผมเองก็ไม่ทราบมาก่อนว่าผมจะได้รับการสถาปนาในวันนั้น

นั่นแสดงให้เห็นเคล็ดลับอีกอย่างหนึ่งในคนของพระเจ้า ท่านไม่ได้แค่พูดเท่านั้น แต่ท่านลงมือทำเลย ถ้าสิ่งนั้นตรงตามพระคัมภีร์ คุณก็จะทำเลยแม้คุณจะไม่เข้าใจเรื่องนั้นทุกอย่าง ท่านไม่เคยอธิบายเรื่องนั้นกับผม ท่านยังไม่เคยอธิบายเรื่องการวางมือกับผมเลย ท่านดำเนินการในการวางมือสถาปนาผมเมื่อมองย้อนกลับไป ผมถือว่าเป็นสิทธิพิเศษอย่างยิ่งที่ผมได้รับการสถาปนาจากผู้รับใช้คนพิเศษของพระเจ้า ซึ่งเป็นคนที่มีคุณสมบัติโดดเด่น ผมถืออย่างจริงจังว่าสิ่งนี้เป็นการสืบทอดตำแหน่งอัครทูตผ่านคนของพระเจ้า

ผมใช้เวลาพูดถึงเรื่องนี้ เพราะผมอยากจะบอกว่า คนของเจ้ามีน้อยมาก และด้วยพระปัญญาและพระเมตตาของพระเจ้า พระองค์ได้ประทานสิทธิพิเศษให้ผมได้พบกับคนของพระเจ้าบางคน

ศาสตราจารย์แอนดรูว์ แม็คปีธ ได้เขียนหนังสือหลายเล่ม ก่อนที่ผมจะออกจากกลาสโกว์ ผมได้ไปอ่าลาท่านที่ห้องทำงานของท่านในมหาวิทยาลัย ท่านกล่าวคำอ่าลากับผมด้วยความเมตตาและอ่อนโยนอย่างที่ท่านเป็นเสมอ ท่านพูดว่า “หนังสือของผมเพิ่งตีพิมพ์ออกมา ผมอยากให้คุณเล่มหนึ่ง” ท่านจึงเซ็นชื่อในหนังสือแล้วมอบให้กับผม ที่สำคัญคือ มันเป็นหนังสือที่เกี่ยวกับหนังสือโยบ ในเวลานั้นผมยังอ่อนประสบการณ์อยู่ ผมจึงไม่ได้เข้าใจความสำคัญทั้งหมดของหนังสือเล่มนี้ ต่อมาผมก็ได้เข้าใจว่า

เหตุผลที่ท่านเขียนอธิบายหนังสือโยบก็เพราะท่านมีประสบการณ์ในความทุกข์ยากมายาวนานเพื่อพระเจ้า แต่กระนั้น ท่านไม่เคยพูดถึงความทุกข์ยากของท่านเลย มีแต่หลังจากนั้นที่ผมรวบรวมได้จากที่นั่นบ้างที่นี้บ้างว่า ท่านต้องทุกข์ยากมากแค่ไหน คุณจะเป็นคนของพระเจ้าไม่ได้เลย ถ้าไม่ได้ทุกข์ยากอย่างมาก คู่มืออธิบายหนังสือโยบของท่านจึงมีคุณค่าอย่างมาก เพราะมีคู่มืออธิบายมากมายและหนังสือมากมายที่เขียนโดยผู้รอบรู้ที่ไม่มีประสบการณ์ แต่ศาสนาจารย์แอนดรูว์ แม็คบิช เป็นผู้ที่ย่อมด้วยความรอบรู้และประสบการณ์ ท่านมีประสบการณ์หลายอย่างกับองค์ผู้เป็นเจ้าของในการสั่งสอนพระกิตติคุณในหลายๆ แห่งในโลก

การศึกษาต่อในลอนดอน

เมื่อผมจะออกจากสกอตแลนด์ สิ่งสุดท้ายอย่างหนึ่งที่ศาสนาจารย์แม็คบิชพูดกับผมก็คือ “อีริค คุณต้องไปอบรมในระดับที่สูงขึ้น เพราะพระเจ้าได้ประทานของประทานให้กับคุณ คุณมีคุณสมบัติพอที่จะก้าวไปได้ไกลกว่านี้อีกมาก ดังนั้นจงไปลอนดอนและศึกษาต่อ”

ผมขอบอกตามจริงกับคุณว่า ผมไม่ได้สนใจที่จะศึกษาต่อแต่อย่างใด ใจของผมลุกโชนที่จะออกไปสั่งสอนพระกิตติคุณ ผมไม่อยากจะเสียเวลากับการไปนั่งในห้องเรียนเพื่อศึกษาสิ่งที่ทำให้ผมเบื่อเอามากๆ ผมไม่เคยชอบโรงเรียนมากขนาดนั้น ผมชอบสนามกีฬา แต่ไม่ชอบโรงเรียนมากเท่าไร

แต่นี้ศาสนาจารย์แม็คบิช กำลังบอกให้ผมไปศึกษาให้สูงขึ้นอีก ผมคิดอยู่ในใจว่า “โอ..ไม่เอาแล้ว” แต่ เมื่อผู้รับใช้พระเจ้าพูดกับคุณ คุณจะตั้งใจรับฟัง ผมจึงตอบไปว่า “ผมจะไปลอนดอนก็ได้ และถ้าพระเจ้าทรงเปิดทางให้ผม ผมก็จะไปศึกษาต่อ แต่ถ้าพระองค์ไม่ทรงเปิดทางให้ ก็ดีเลย ผมจะได้ไปสั่งสอนพระกิตติคุณ”

ผมไม่รู้ว่ศาสนาจารย์แม็คบิชกำลังอธิษฐานเพื่อผมอยู่หรือเปล่า เพราะทุกแห่งที่ผมไป ได้เปิดประตูต้อนรับผม ผมคิดว่เป็นเรื่องที่น่าประหลาดใจ ความจริงแล้ว ผมไม่มีเวลาที่จะศึกษาเพื่อให้ได้วุฒิมัธยมปลายที่จะเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยตามวิธีกติ ซึ่งต้องใช้เวลาสองหรือสามปี ผมไม่ได้สนใจในเรื่องนี้เลย แต่เพราะคำแนะนำของศาสนาจารย์แม็คบิช ผมจึงได้เริ่มเรียนบ้าง แต่การที่เรียนตรงนี้บ้างตรงนั้นบ้าง ไม่ได้เรียนเต็มเวลา ก็ทำให้ผมไปได้ไม่ถึงไหน และยิ่งกว่านั้น มหาวิทยาลัยลอนดอนก็ไม่ใช่มหาวิทยาลัยที่จะเข้าได้ง่ายๆ ในประเทศอังกฤษ แต่ดูเถอะ คงต้องเป็นคนของพระเจ้าคนนี้แน่ที่อธิษฐานเพื่อผม เพราะทุกมหาวิทยาลัยที่ผมไป ก็รับผมรับเข้าเรียนทันที ผมคิดว่เป็นน่าประหลาดใจทีเดียว มีคนจำนวนมากที่พยายามแต่ไม่ได้ถูกรับให้เข้าศึกษา ผมแค่เดินเข้าไป แล้วศาสตราจารย์ในนั้นก็จะพูดว่า “เรารับคุณ”

ผมครุ่นคิดว่จะเรียนอะไรดี พวกคุณบางคนอาจจะกำลังสู้้อยู่กับคำถามเดียวกันนี้ว่า “จะเรียนอะไรดี?” ผมคิดกับตัวเองว่า “ผมอยากศึกษาสิ่งที่จะเป็นประโยชน์กับงานขององค์ผู้เป็นเจ้าของ พระองค์เจ้าข้า พระองค์ต้องการจะให้ข้าพระองค์เรียนอะไร? ข้าพระองค์กำลังรอคอยคำตอบของพระองค์อยู่” ผมคิดว่า เพราะใจปรารถนาของผมก็คือ นำพระกิตติคุณไปยังประเทศจีน ผมจึงน่าจะเรียนรู้จักประเทศจีนให้ลึกซึ้งกว่านี้ แต่ผมจะเรียนอะไรได้บ้างที่เกี่ยวข้องกับประเทศจีน?”

อิริค ชาง ที่โต๊ะเรียนที่บ้านในลอนดอนราวๆปี ค.ศ.1956

ผมต้องบอกว่า ผมกลัวที่จะศึกษาวิชาที่เกี่ยวกับวรรณกรรม ปรัชญา หรือประวัติศาสตร์ เพราะวิชาที่ผมเคยทำได้ดีในโรงเรียนก็คือวิชาทางวิทยาศาสตร์ และหมัดหวังกับวิชาทางศิลปศาสตร์ ผมไม่รู้วิธีที่จะเขียนเรียงความให้ถูกต้อง แต่วิชาทางวิทยาศาสตร์จะเป็นอะไรที่ตรงๆ เช่น สองบวกสองเป็นสี่ ถ้าอย่างนั้นผมก็สามารถรับมือได้ แต่ผมไม่รู้วิธีเขียนเรียงความเลย วิชาทางศิลปศาสตร์ของผมนั้นแย่มาก ถ้าผมสามารถสอบผ่านไปได้อย่างเฉียดฉิว ผมก็จะดีใจอย่างมาก ส่วนวิชาทางวิทยาศาสตร์นั้นผมทำได้ดี วิชาที่ผมทำได้ดีที่สุดก็คือคณิตศาสตร์ มันเหมือนกับเกมที่ทำให้ผมเพลิดเพลิน ดังนั้นมันจึงสนุกมาก ผมไม่เคยเข้าใจเลยว่าทำไมบางคนจึงกลัววิชาคณิตศาสตร์กัน แต่ผมก็กลัววิชาศิลป์

ผมรู้ตัวว่า ผมจะไม่ศึกษาวิชาทางวิทยาศาสตร์ เพราะผมไม่รู้ว่าจะนำไปใช้ประโยชน์อะไรในงานของพระเจ้า แน่แน่นอนว่าวิชาเหล่านี้มีประโยชน์ แต่ผมกำลังพูดถึงสถานการณ์ของผมในเวลานั้น สำหรับคนอื่นแล้ววิทยาศาสตร์อาจมีประโยชน์ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง เช่นเป็นประตูที่เปิดไปสู่การทำงานในประเทศจีนหรือที่อื่น ๆ แต่สำหรับตัวผม ผมกำลังคิดถึงการเข้าใจวัฒนธรรมและภาษาให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น ดังนั้นผมจึงเข้าไปศึกษาวิชาปรัชญาตะวันออกและวิชาอื่นๆ อย่างเช่น วรรณกรรมและประวัติศาสตร์ ซึ่งทำให้ผมไปทางศิลปะอย่างลึกซึ้งมาก ผมกำลังทำในสิ่งที่ผมไม่ถนัดเลย

ตอนแรก ผมคิดว่าจะศึกษาภาษากรีก ผมจะได้มีความชำนาญในภาษากรีกเพื่อเข้าใจพระคัมภีร์ใหม่ได้ดีขึ้น ผมจึงเดินเข้าไปในแผนกภาษากรีกของมหาวิทยาลัยและพูดกับศาสตราจารย์ที่นั่นว่า “ผมอยากจะศึกษาภาษากรีก” และท่านก็รับผมเข้าเรียน ท่านถามผมว่า “คุณได้สมัครเรียนที่ออกซ์ฟอร์ดหรือเคมบริดจ์หรือเปล่า?” ผมตอบว่า “ผมไม่ได้สมัคร คริสตจักรของผมอยู่ในลอนดอน ผมไม่อยากจะไปที่ออกซ์ฟอร์ดหรือเคมบริดจ์” ท่านก็พูดกับผมว่า “ถ้าคุณไปสมัครที่นั่นไว้ ผมก็จะไม่รับคุณ แต่ถ้าคุณสมัครเฉพาะที่ลอนดอนเท่านั้น ผมก็จะรับคุณ” ผมคิดว่า “เร็วดีจัง” ท่านไม่พูดอ้อมค้อมดี

หลังจากนั้น ผมก็พบว่า สิ่งที่ผมกำลังจะเรียนนั้น ไม่ใช่ภาษากรีกในพระคัมภีร์ใหม่ แต่เป็นภาษากรีกดั้งเดิม ทั้งสองอย่างนี้แม้จะมีความเกี่ยวข้องกันแต่ก็ไม่เหมือนกันเสียทีเดียว ผมไม่ได้เตรียมพร้อมที่จะใช้เวลาสามปีเพื่อศึกษาภาษากรีกดั้งเดิมที่อาจจะต้องมีข้อจำกัดในการใช้งานในภายหลัง

ผมไปที่สถาบันการศึกษาเกี่ยวกับประเทศตะวันออกในมหาวิทยาลัยลอนดอน และสิ่งเดียวกันนี้ก็เกิดขึ้น เมื่อผมเดินเข้าไปแล้วพูดว่า “ผมมาสมัครเรียนที่นี่” ศาสตราจารย์ที่นั่นถามผมว่า “ทำไมคุณจึงอยากศึกษาวิชานี้?” ผมตอบว่า “ผมอยากจะสั่งสอนพระกิตติคุณ ผมจะไปเป็นมิชชันนารี” ผมตอบตรงที่สุดแล้ว ถ้าท่านเป็นคนที่ต้องด้านศาสนา ท่านก็อาจจะไล่ตะเพิดผมออกไปจากที่นั่นแล้ว เพราะที่แห่งนี้ไม่ได้มีเพื่ออบรมมิชชันนารี คนส่วนใหญ่ที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยนั้นจะรับการอบรมให้เป็นนักการทูต พวกเขาจะศึกษาวิชาปรัชญา ภาษาต่างประเทศ และวัฒนธรรมต่างประเทศ และหลายคนก็ได้ไปเป็นนักการทูตในที่สุด ความจริงแล้ว ดาวิด วิลสัน⁶ อดีตผู้ว่าการของฮ่องกงก็เคยศึกษาจากมหาวิทยาลัยเดียวกันนี้โดยได้ทำวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา วันหนึ่งผมได้ยินในข่าวการแต่งตั้งท่านเป็นผู้ว่าการของฮ่องกง และผมก็บอกเรื่องนี้กับเฮเลนภรรยาของผม ท่านเป็นผู้ว่าการก่อนคนสุดท้าย ก่อนที่จะส่งมอบเกาะฮ่องกงคืนให้กับจีนในปี 1997

การรับใช้ในคริสตจักรจีน

ผมลงไปลอนดอน และมีพี่น้องคนหนึ่งที่นี่ถามผมว่า “คุณไปร่วมนมัสการที่คริสตจักรไหน?”

“ผมเพิ่งมาถึงลอนดอน ผมยังไม่มีคริสตจักร”

“ถ้าอย่างนั้น มาที่คริสตจักรของเราสิ”

“คุณไปคริสตจักรไหนหรือ?”

“ก็คริสตจักรจีน เราเพิ่งจะเริ่ม”

“ขอโทษ คริสตจักรไหนหรือ?”

และเขาก็บอกผม

“คุณหมายถึงคริสตจักรที่ผมเคยได้พบกับมิสเตอร์เฮช⁷ มาก่อนใช่ไหม?” (ผมเคยมีความตั้งใจในทางลบกับบุคคลผู้นี้)

“ใช่เลย แต่เขาก็ออกจากคริสตจักรไปแล้ว”

“ผมคิดว่าจะไปหาคริสตจักรอื่น ถ้าคุณไม่ขัดข้อง”

“เรายังขาดคน ได้โปรดมาคริสตจักรของเราเถอะ”

“ผมไม่ออกไป”

ความจริงก็คือ คุณจะได้รับผลกระทบจากสิ่งที่คุณได้ยิน โดยเฉพาะในทางลบเสียด้วย และไม่ว่าสิ่งนั้นจะตีสักเพียงใด แต่ถ้ามีคนพูดถึงสิ่งนั้นในทางลบ ความตั้งใจจะยังคงอยู่ในใจของคุณ ซึ่งหลังจากนั้นก็ยากที่จะกำจัดมันออกไป

⁶ David Wilson

⁷ Mr. H.

อย่างไรก็ดี พี่น้องคนนี้ก็ได้รับรู้บางอย่างจากคำอุปมาเกี่ยวกับความพยายามอย่างไม่ลดละที่จะเคาะประตูจนกว่าประตูจะเปิด เขาไม่เคยเลิกถาม เขาคอยถามผมอยู่เรื่อยๆ และพูดกับผมว่า “ผมรู้ว่า คุณไม่ชอบคริสตจักรนั้นมากนัก แล้วถ้ามากลุ่มศึกษาพระคัมภีร์ล่ะ?”

ผมตอบว่า “แล้วมันจะต่างกันอย่างไร?”

“ผมกำลังหมายถึงว่าให้คุณมานำศึกษาพระคัมภีร์”

“ผมไม่ได้รู้จักคนที่นี่เลย”

“ไม่มีปัญหา คุณก็แค่ นำศึกษาพระคัมภีร์ ไม่มีใครนำศึกษาพระคัมภีร์ คุณจะช่วยเหลือเธอ?”

ในที่สุด ผมก็ถูกชักนำไปในคริสตจักรนั้น โดยการนำศึกษาพระคัมภีร์ที่นั่น

เมื่อเราพูดถึง “คริสตจักร” จีน มั่นฟังดูใหญ่โต แต่ที่จริงมีอยู่เพียงแค่ว่าคนเท่านั้น และพวกเขาที่เรียกตัวพวกเขาเองว่าคริสตจักร ที่คงมีการศึกษาพระคัมภีร์อยู่ พวกเขาพบปะกันในห้องประชุมที่สมาคมวายเอ็มซีเอ ซึ่งอาจจะเป็นเหตุผลว่าทำไมพวกเขาถึงคิดว่าตัวเองเป็นคริสตจักร มีเพียงห้าคนในห้องประชุมที่นั่น และพวกเขาก็เรียกว่าคริสตจักร

สิ่งที่ต่อมาที่ผมทราบก็คือ ผมเป็นคนเดียวที่นำคริสตจักรแห่งนี้ และปรากฏว่าพี่น้องคนหนึ่งที่เชิญผมมา ผมไม่รู้ว่าเขาหายไปไหน อยู่ดี ๆ เขาก็หายไปทำอย่างอื่น ทั้งให้ผมดูแลคริสตจักรที่มีอยู่ห้าคนนี้ ผมต้องทำทุกอย่างเพียงคนเดียว ตั้งแต่ประกาศชื่อเพลงที่จะร้องและเล่นนอร์แกน ผมไม่เคยเล่นนอร์แกนมาก่อนในชีวิต ผมรู้วิธีเล่นเปียโนเพียงนิดหน่อย แค่ว่าที่จะเล่นเพลงชีวิตคริสเตียนได้ คุณลองนึกภาพดูสิว่า การร้องเพลงชีวิตคริสเตียนห้าข้อด้วยคนห้าคนที่ร้องเพลงชีวิตคริสเตียนไม่ค่อยจะเป็น จะออกมาเป็นอย่างไรบ้าง? ผมจึงคิดว่า “ผมน่าจะไปเรียนนอร์แกน” ผมไม่รู้ว่ามีปุ่มต่างๆบนนอร์แกนตัวนี้ ผมควรจะทำปุ่มไหน

แต่พระเจ้าก็ทรงมีอารมณ์ขันอย่างมาก โดยที่ผมจะขึ้นไปประกาศบนเวที แล้วจะวิ่งกลับลงมาเล่นนอร์แกนด้านหลังห้องประชุม ขณะที่ผมกำลังเล่นนอร์แกนอยู่นั้น ก็จะไม่มีการอยู่บนเวที เมื่อร้องเพลงชีวิตคริสเตียนจบ ผมก็จะวิ่งกลับไปด้านหน้าอีก

ห้องประชุมนี้ก็ค่อย ๆ เริ่มมีคนมากขึ้นเรื่อยๆ เมื่อพระเจ้าทรงทำงานของพระองค์ โดยทรงนำคนเข้ามา ภายในไม่กี่เดือน ห้องประชุมก็แน่นไปด้วยคนราวห้าสิบคน จนเราต้องจัดเก้าอี้เสริมบริเวณห้องด้านนอก แม้ด้านนอกที่เสริมเก้าอี้แล้วก็ยังเต็มอีก ดังนั้นบางคนจึงต้องยืนอยู่ตามทางเดิน

ผมเริ่มเห็นฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าของพระเจ้า พระเจ้าทรงพอพระทัยที่จะใช้คนที่อ่อนหัด ไม่มีประสบการณ์เลย และไม่มีคุณสมบัติที่จะทำงานนั้น แล้วพระองค์ก็ทรงเมตตาถวายพระพรงานนั้น สองสัปดาห์ต่อมา เราก็ต้องย้ายไปห้องที่ใหญ่ขึ้นภายในตึกของวายเอ็มซีเอ

ผมยังไม่ได้บอกอะไรคุณถึงเรื่องที่เรารู้เกี่ยวกับคริสตจักรนี้ใช่ไหม? จนถึงตอนนี้ ผมได้บอกคุณแล้วว่า คุณจะมีประสบการณ์กับพระเจ้าในสิ่งเหล่านี้ในแต่ละวัน และมีประสบการณ์กับฤทธิ์อำนาจของพระองค์แม้แต่เรื่องที่พระองค์ทรงนำคนมาหาพระองค์เองและคริสตจักรของพระองค์อย่างไร

ปีหรือสองปีต่อมา คริสตจักรก็ยังคงเติบโตขึ้นอย่างต่อเนื่อง แต่ไม่ได้อยู่ภายใต้การดูแลของผม แต่อยู่ภายใต้การดูแลของศิษยาภิบาลที่มาจากประเทศจีน เมื่อผมมาตอนแรก เขาก็เป็นศิษยาภิบาลของงาน

ใหม่นี้แล้ว เพียงแต่ว่าเขาอยู่ในอเมริกาเพื่อหาทุนซื้ออาคารสำหรับคริสตจักร หลังจากที่เขาไปแค่สามถึงสี่เดือน เมื่อกลับมาเขาก็ประหลาดใจที่เห็นคนเต็มห้องประชุม

ประสบการณ์แบบวันเพ็นเทคอสต์ที่ไชล์เฮิร์สต์

คริสตจักรยังคงเติบโตต่อไป วันหนึ่งเราก็จัดค้ายที่ไชล์เฮิร์สต์ในเคนท์ทางตะวันตกเฉียงใต้ของลอนดอน มันเป็นค่ายอีสเตอร์ธรรมดาๆ ที่เราจะทำกิจกรรมต่างๆ ที่คนมักจะทำกันที่ค่าย มีคนเข้าร่วมค่ายประมาณหกสิบคน ในค่ายนี้ คุณจะเห็นได้ว่าพระเจ้ากำลังทรงทำงานในใจของแต่ละคน

แล้ววันอาทิตย์อีสเตอร์ก็มาถึง ซึ่งเป็นวันสุดท้ายของค่ายนี้ด้วย ในวันนั้น เรามีเกมตามหาไข่อีสเตอร์กัน ในการตามหาไข่นั้น คุณจะต้องมองหาปริศนาที่ให้ไว้จากจุดหนึ่งเพื่อไปยังอีกจุดหนึ่ง ถ้าคุณตีความหมายของปริศนานั้นผิด คุณก็จะไปหาผิดที่ จากปริศนาหนึ่งไปยังอีกปริศนาหนึ่งนั้น คุณก็ต้องทำการค้นหาแบบนักสืบเชอร์ล็อก โฮล์มส์⁸ เพื่อค้นหาไขให้เจอ

ถ้าคุณรู้จักผมดี คุณจะรู้ว่าผมเป็นคนที่สนุก ผมร่วมสนุกกับทุกคนในการค้นหาปริศนา ผลสุดท้ายเกิดอะไรขึ้นรู้ไหม? ผมชนะการหาไข มันอาจจะดูดีที่ฉันเป็นผู้ชนะ แต่ผมรู้สึกเหมือนกับตัวตลกที่อุ้มไขใส่ทองใบใหญ่ไว้ในมือ เข้ามาบนมัสการขอบคุณพระเจ้าในตอนเช้าของวันอีสเตอร์ ผมคิดกับตัวเองว่า “พระองค์เจ้าข้า ทำไมผมต้องชนะและได้ไขมา?” นั้ดูตลกสิ้นดี ผมพยายามเอามันแอบไว้ใต้เก้าอี้ และในไม่ช้าการประชุมก็เริ่มขึ้น

ผมพูดเรื่องการตามหาไข่อีสเตอร์โดยเฉพาะก็เพราะว่า มีคริสเตียนหลายคนพยายามจะสร้างบรรยากาศฝ่ายวิญญาณด้วยเสียงดนตรี หรือเร้าอารมณ์ผู้คนในที่ประชุมให้ได้ผลทางฝ่ายวิญญาณ แต่ในค่ายของเราเวลานั้น ไม่ได้พยายามสร้างบรรยากาศให้เร้าใจแต่อย่างใด ไม่ได้มีการเตรียมการทางอารมณ์สำหรับสิ่งที่จะเกิดขึ้นตามมา

การประชุมได้เริ่มขึ้น คนนำประชุมยืนขึ้นและเริ่มพูด ทุกคนเพิ่งจะนั่งประจำที่ กำลังหัวเราะและล้อเล่นกัน เมื่อทุกคนสงบลงแล้ว ผู้นำประชุมก็พูดว่า “ให้เราอธิษฐานด้วยกัน” นี่เป็นครั้งสุดท้ายที่ผมได้ยินจากเขาในวันนั้น เพราะเขาหายไปจากเวที เขาพยายามพูดพิมพ์บางบางอย่างในคำอธิษฐาน แล้วทันใดนั้นพระวิญญาณของพระเจาก็เสด็จลงมา นั่นเป็นเหตุผลที่ผมเล่าเรื่องตามหาไข่อีสเตอร์ ที่ไม่ได้มีการเตรียมการใดๆทางจิตวิทยา มันเป็นเรื่องที่คาดไม่ถึงเลย หลังจากที่มีคนหัวร่อคิกคักอยู่ครู่หนึ่ง ชั่วจิตใจต่อมาก็เงียบสนิท และจากนั้นก็รู้สึกท่วมท้นถึงการสถิตอยู่ของพระเจ้า ถ้าผมไม่เคยมีประสบการณ์แบบนี้มาก่อน ก็ไม่มีทางที่ผมจะอธิบายให้คุณเห็นได้ว่ามันเป็นอย่างไร

ตอนนี้ผมสามารถเข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้นในวันเพ็นเทคอสต์เมื่อพระวิญญาณเสด็จลงมา เมื่อพระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จลงมาในไชล์เฮิร์สต์ พระองค์ทรงเป็นผู้ควบคุมการประชุมของเรา ผู้นำประชุมนั้นก็หายไปนั่งในที่ของเขา และเราไม่ได้ยินจากเขาอีกเลยตลอดการประชุมที่เหลือ พูดได้ว่า เขาไม่เคยได้นำการประชุมนั้นกัว่าได้! องค์ผู้เป็นเจ้าทรงเป็นผู้ควบคุมการประชุมนั้น

⁸ Chislehurst in Kent

⁹ Sherlock Holmes

มีเสียงสะท้อนในมุมหนึ่ง แล้วก็สะท้อนมากขึ้น ทันใดนั้นก็มียุทธธิดาให้ตั้งไปทั้งห้องที่มีทกลีคน ประชุมกันอยู่ มีการร้องไห้ ผู้คนพากันสารภาพบาปของตัวเองและกลับใจใหม่ ความบริสุทธิ์ที่น่าเกรง ขามของพระเจ้านั้น ไม่สามารถจะอธิบายได้บนแผ่นกระดาษ ความบริสุทธิ์คืออะไร? คุณสามารถค้นได้ ในพจนานุกรม และในนั้นจะบอกว่าความบริสุทธิ์คืออย่างนั้นอย่างนี้ แต่ในที่สุดแล้ว คุณก็ยังคงไม่รู้ว่า ความบริสุทธิ์คืออะไร

ถ้าหากคุณสามารถพบกับพระเจ้า ก็ไม่ต้องให้ใครมาบอกคุณว่าความบริสุทธิ์คืออะไร เพราะคุณเองได้มี ประสบการณ์กับความบริสุทธิ์แล้ว ทันทีทันใดนั้น ก็มีความรู้สึกที่น่ายำเกรงของการสถิตอยู่ของพระองค์ พระเจ้าทรงอยู่ในห้องนั้น ทรงทำให้ทุกคนสำนึกถึงความบาปของตน ผู้ชายที่ยืนอยู่ข้างๆ ผมเป็นชายร่าง สูงใหญ่ที่ไม่อยากให้ใครเห็นว่าเขาร้องไห้ ผมหันกลับไป ก็เห็นว่าเขากำลังร้องไห้ไม่หยุด มีน้ำตาไหลอาบ แก้ม สิ่งนี้เกิดขึ้นทั่วทั้งห้อง และสามารถรู้สึกถึงฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าได้ในทุกที่ ผู้คนยืนขึ้น ขอการยก โทษจากพระเจ้า สารภาพบาปของพวกเขาทีละคนๆ นี่เป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ พระวิญญาณของพระเจ้า ทำงานไปทั่วห้อง ซึ่งเป็นประสบการณ์ที่สัมผัสได้ยากจริงๆ

พวกเราไม่ได้นึกถึงเรื่องเวลาเลย การประชุมควรจะจบลงในเวลาชั่วโมงครึ่ง แต่มันยังคงดำเนิน ต่อไปเรื่อยๆ ทุกคนลืมนิยามกันหมด และก็ไม่มีการลุกออกไปทานอาหาร เจ้าหน้าที่ของค่ายกำลังรอ เสิร์ฟอาหารกลางวัน แต่ไม่มีใครมา ทุกคนยังคงอยู่ในห้องนั้น และพระวิญญาณของพระเจ้าก็กำลังทำงาน อยู่ ถ้าคุณอยากจะทำถึงประสบการณ์ที่ตื่นเต้น ก็ตรงนี้แหละที่ฤทธิ์อำนาจที่น่ายำเกรงของพระเจ้ากำลัง สำแดงให้เห็น ผมขอบอกว่ามันตื่นเต้น มันเป็นประสบการณ์แบบวันเพ็นเทคอสต์กับตัวเอง ตอนนั้นผมรู้ แล้วว่าวันเพ็นเทคอสต์เป็นอย่างไร เรามีประสบการณ์กับการสถิตอยู่อย่างท่วมท้นและน่ายำเกรงของพระ เจ้า ผมใช้คำว่า “น่ายำเกรง” เพราะผมไม่รู้ว่าจะอธิบายเป็นอย่างอื่นได้อย่างไร วิญญาณจิตของทุกคน แดกสลายต่อหน้าพระพักตร์ของพระองค์

หลังจากหลายชั่วโมงผ่านไป การประชุมก็จบลง ผมไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าจะสรุปอย่างไร เราทุกคน ออกมาจากห้องด้วยอาการง่วงและตกตะลึง ผมพูดถึงระยะเวลาเพื่อจะเน้นว่า มันไม่ใช่ประสบการณ์ เพียงแค่สองหรือสามนาที ที่เกิดขึ้นวูบเดียวแล้วก็หายไป แต่เป็นสิ่งที่ดำเนินต่อไปชั่วโมงแล้วชั่วโมงเล่า ด้วยการสถิตอยู่ของพระเจ้า มันไม่ใช่ประสบการณ์ประเดี๋ยวเดียว ไม่ใช่จินตนาการ ไม่ใช่สั้นๆ ไม่ได้เลือน หายไป ไม่ใช่ชั่วขณะ แต่มันดำเนินต่อไปเรื่อยๆ จนคุณสามารถดื่มด่ำมันได้อย่างเต็มที่ คุณสามารถลืมน รสกับการสถิตอยู่ของพระเจ้าได้อย่างเต็มขนาด พระองค์ไม่ได้แค่ผ่านมาแล้วก็หายไป มิฉะนั้นคุณอาจ พุดได้ว่า “ผีเพิ่งผ่านไปใช่ไหม?” ไม่ใช่แน่นอน เพราะพระเจ้าทรงอยู่ที่นั่น ไม่มีใครที่จะยังเป็น เหมือนเดิมหลังจากมีประสบการณ์เช่นนั้น สิ่งนี้ถูกสลักไว้ในจิตวิญญาณของผมลึกกว่าที่ผมจะสามารถ เข้าใจได้ อนุภาพของการได้พบกับพระเจ้านั้นน่าอัศจรรย์ ผมคิดว่าไม่มีใครที่นั่นที่รู้ว่าจะอธิบาย ประสบการณ์นั้นอย่างไร

แต่จากการที่ผมได้มีประสบการณ์กับพระเจ้าหลายๆ ครั้ง ผมก็รู้ด้วยว่าในทันทีที่พระเจ้าทรงทำงานที่ ไม่ธรรมดา นี่ พวกศัตรูก็จะโจมตี สิ่งที่เกิดขึ้นไม่นานจากนั้นก็คือ จำนวนคนในคริสตจักรก็เพิ่มขึ้นอย่าง มาก ชาวที่เรากลีสบคนได้พบกับพระเจ้าในโซลเฮิร์สก็แพร่ออกไปเหมือนไฟลามทุ่ง ทุกคนก็อยากมา เยี่ยมคริสตจักรของเราเพื่อดูว่ามีอะไรเกิดขึ้น

คุณจะให้ไฟนี้ติดได้อย่างไร? ความจริงก็คือ ไม่มีเทคนิคในการให้ไฟติด เรากำลังจะบอกอะไรคุณ หรือ? มันไม่เหมือนขั้นตอนที่หนึ่ง ขั้นตอนที่สอง ขั้นตอนที่สาม เราไม่เคยเตรียมตัวมาก่อน คุณไม่มีทางจะเตรียมตัวได้เลย พระองค์เสด็จมาตามที่พระองค์จะทรงเลือก ไม่ใช่ที่เราดีกว่า หรือบริสุทธิ์กว่า หรือร้องเพลงสรรเสริญได้ดีกว่า หรือปรบมือดังกว่า หรือเต้นโลดได้ดีกว่า เราไม่ได้ดีเด่นอะไรในสิ่งเหล่านี้เลย ไม่มีเหตุผลของมนุษย์สำหรับสิ่งที่เกิดขึ้น พระเจ้าได้ทรงเลือกที่จะเสด็จมาสถิตด้วย

การโจมตีคริสตจักรอย่างรุนแรง

จากนั้นก็มีการโจมตีคริสตจักรอย่างรุนแรง เมื่อคริสตจักรมีคนเพิ่มขึ้นอย่างมากและขยาย จำนวนคนกระโดดเป็น 120 แล้วก็เป็น 150 แล้วขยับไปถึง 200 คน ในช่วงเวลาอันสั้น ๆ คริสตจักรกำลังขยายตัวอย่างรวดเร็ว ฟันธงทั้งหลาย นี่เป็นสัญญาณที่ไม่ดี คุณอาจถามว่าทำไมหรือ? ผมจะบอกคุณว่าทำไมก็เพราะคนเหล่านั้นที่เข้ามาใหม่ไม่ได้จริงจังกับพระเจ้า พวกเขาสนใจแต่กับสิ่งฝ่ายวิญญาณในแบบชั่วครู่ชั่วยามและในทางโลก การมีคนมากและจำนวนตัวเลขที่มากนั้น ไม่จำเป็นว่าจะจะเป็นสิ่งดีเสมอไป สิ่งที่จริงจังซึ่งจะคงอยู่ แต่สิ่งที่ผิวเผินจะหายไป หลายคนอยากรู้ อยากเห็นเพราะพวกเขาได้ยินว่า มีการเทลงมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ค่ายคริสตจักรของเรา ดังนั้นพวกเขาจึงพากันมา โดยหวังจะได้รับพระพรที่หลงเหลืออยู่บ้าง ได้สัมผัสกับรังสีที่เจิดจ้า ความตื่นเต้น และควันหลงที่ยังหลงเหลืออยู่ ผลก็คือเรามีจำนวนคนมากขึ้นในทันที แต่คนในคริสตจักรไม่ได้รู้จักซึ่งกันและกันดี ระดับความหวานชื่นของการสามัคคีธรรมก็เริ่มลดลง ทุกสิ่งก็เริ่มแย่งลง ความห่างเหินระหว่างสมาชิกก็มีมากขึ้น เพราะเราไม่รู้จักกันจริงๆ มันต้องใช้เวลาในการรู้จักกัน ความรู้สึกของการเป็นครอบครัวเดียวกันก็หายไป และอยู่ๆ เราก็มีคนที่ไม่คุ้นเคยอยู่เป็นจำนวนมาก

ผู้ที่เคยไปร่วมค่ายของเราในฮ่องกงจะรู้ว่าผมหมายถึงอะไร ที่อยู่ดี ๆ เราก็มีคนมาร่วมประชุมกันเป็นพันที่นั่น เป็นเรื่องที่ดีที่มีคนจำนวนมากอยู่ใกล้ๆ แต่คุณไม่รู้ว่ามีใครเป็นใคร ทุกครั้งที่คุณพบใครสักคน คุณต้องดูนามบัตรของเขา “ชื่อของคุณคืออย่างนี้ และคุณมาจากคริสตจักรนั้นคริสตจักรนี้” นี่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในคริสตจักรของเราในอังกฤษ เมื่อมีคนเป็นพันมาร่วมค่ายในฮ่องกง มันก็เป็นไปไม่ได้ที่จะรู้จักกันในแบบที่มีความหมายในเวลาอันจำกัด โดยเฉพาะเมื่อคุณมาจากคริสตจักรต่างๆ กัน บางคริสตจักรมีสมาชิกร้อยกว่าคน และมันก็ยากสำหรับพวกเขาอยู่แล้วในการรู้จักกันและกันในแง่ที่มีความหมาย นี่เป็นหนึ่งในด้านลบของคริสตจักรใหญ่ๆ หากคุณไม่มีผู้นำฝ่ายวิญญาณที่มีสติปัญญา สิ่งที่มีไว้เพื่อเป็นพระพรก็อาจกลายเป็นสิ่งที่ไม่พึงปรารถนา

เรื่องอื้อฉาวของคริสตจักร

แน่นอนที่สุดว่า คริสตจักรที่ใหญ่ขึ้น ขีดความสามารถทางการเงินของคริสตจักรก็มากขึ้นด้วย ยิ่งระดับของความศรัทธาในคริสตจักรมีมากขึ้นเท่าใด เงินถวายที่เข้ามา ก็ยิ่งมากขึ้นเท่านั้น และคุณรู้ไหมว่า

มันทำให้เกิดอะไรขึ้น? มันดึงดูดให้คนที่เข้ามาร่วมคริสตจักรเพราะเงินของคริสตจักร ไม่นานคนนั้นก็จะเป็นทรัพย์สินของคริสตจักร โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะยกยอกเงินบางส่วนเข้ากระเป๋าของเขาเอง ซึ่งเขาก็ทำสำเร็จจนเมื่อมีคนจับได้ ชายคนนั้นมาจากมาเลเซียตะวันออก เขาพยายามดันตัวเองขึ้นมาจนได้ตำแหน่งหนึ่งในสองของทรัพย์สินคริสตจักร ด้วยวิธีการใส่ร้ายป้ายสี เขาก็กำจัดทรัพย์สินอีกคนหนึ่งให้ออกจากสำนักงานได้ แล้วเขาก็จัดการไม่ให้มีใครได้รับการแต่งตั้งแทนทรัพย์สินที่ถูกไล่ออก ดังนั้นเขาจึงกลายเป็นทรัพย์สินแต่เพียงผู้เดียวของคริสตจักร (ทรัพย์สินที่ถูกกำจัดออกไป ก็มาจากมาเลเซียด้วย เขาเป็นคนดีมาก มันเป็นเรื่องน่าเศร้าที่ผู้คนเชื่อคำใส่ร้ายป้ายสีพี่น้องที่รักคนนี้) แล้วชายที่ชั่วร้ายคนนี้ก็เริ่มยกยอกเงินออกไปโดยการ “แก้ไข” บัญชี

ผมกำลังพาคุณจากจุดที่สูงสุดของประสบการณ์ฝ่ายวิญญาณไปสู่ด้านลบ ซึ่งมักจะมาพร้อมกัน เราอยู่ในสงครามฝ่ายวิญญาณที่รุนแรง นี่เป็นปกติวิสัยของชีวิตฝ่ายวิญญาณ เมื่อเรารุกคืบอย่างมีชัย ก็จะมีการโจมตีกลับ และเรื่องนี้เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ในที่สุดชายคนนี้ก็ขโมยเงินจำนวนหลายพันปอนด์สเตอร์ลิงทีเดียว เราไม่สามารถหาได้ว่าเขาขโมยไปเท่าไรจริงๆ เพราะเขาได้ทำลายสมุดบัญชีทิ้ง เรานำนักบัญชีจากข้างนอกมาประเมินความเสียหายและการสูญเสียครั้งใหญ่

ดังนั้นคุณจะเห็นได้ว่า เราจะต้องระมัดระวังและรอบคอบ เมื่อเรื่องอื้อฉาวนี้ถูกเปิดเผยขึ้นทรัพย์สินคนนี้ก็หายตัวไปทันที แต่ก่อนที่เขาจะหายตัวไป เขาได้แต่งงานกับหญิงที่ร่ำรวยที่สุดคนหนึ่งในคริสตจักรและกลับไปมาเลเซียตะวันออก มันเป็นเรื่องอื้อฉาวน่าอับอายที่เกิดขึ้นกับคริสตจักร ศิษยาภิบาลของเราเป็นทุกข์ เพราะความจริงที่ว่าแม้คริสตจักรของเราจะมีประสบการณ์ที่ไม่ธรรมดาในการเทศนาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่ตอนนี้กลับมีเรื่องอื้อฉาวร้ายแรงเกิดขึ้นในคริสตจักร ทรัพย์สินผู้นี้หนีไปพร้อมกับเงินจำนวนมาก ศิษยาภิบาลไม่รู้อะไรจะทำเกี่ยวกับเรื่องนี้ และอยากจะทำเรื่องนี้ไว้

ในฐานะที่ผมเป็นผู้นำคนหนึ่งของคริสตจักรนี้ ผมจึงพูดกับท่านว่า “ท่านศิษยาภิบาล ท่านจะทำอย่างนั้นไม่ได้ เราจำเป็นต้องตอบกับพี่น้องในคริสตจักร มันเป็นเรื่องของพวกเขาที่พวกเขาถวายให้กับองค์ผู้เป็นเจ้าของ เราไม่มีสิทธิ์ที่จะปิดบังเรื่องนี้ไว้”

ท่านตอบว่า “แต่เรื่องนี้จะทำให้คริสตจักรเสียชื่อเสียงนะ”

ผมพูดว่า “เราต้องมอบเรื่องนี้ไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้า เราต้องทำสิ่งที่ถูกต้อง คนจะคิดอย่างไรกับเรานั้นไม่สำคัญ” แต่ท่านก็ไม่เห็นด้วย

ผมจึงพูดว่า “ท่านศิษยาภิบาล ถ้าท่านไม่ต้องการจะเปิดเผยเรื่องนี้ ผมก็ไม่สามารถมีส่วนที่จะช่วยปกปิดเรื่องนี้ ดังนั้นผมต้องขอโทษด้วย ที่ผมจะออกจากคริสตจักรนี้”

ท่านเป็นทุกข์มากและพูดว่า “อย่าทำอย่างนั้นเลย”

ผมพูดว่า “ผมไม่มีทางเลือก ผมจะไม่ยอมมีส่วนในการปกปิดเรื่องนี้”

ท่านพูดว่า “คุณมีอะไรจะแนะนำไหม?”

ผมพูดว่า “ชายคนนี้ขโมยเงินขององค์ผู้เป็นเจ้าของ และไม่มีใครที่ขโมยเงินจากพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ แล้วจะรอดพ้นจากการถูกลงโทษไปได้ ที่ไซส์เฮิร์ส เราได้มีประสบการณ์แล้วว่าพระเจ้าทรงเป็นจริงอย่างไร จงมอบชายคนนี้ไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้าเถิด ขอปล่อยเขาไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ เพราะการตกอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่นั้นเป็นสิ่งที่น่ากลัว (ฮีบรู 10:31) และหลังจากที่พระเจ้าทรงจัดการกับผู้ที่ทำชั่วนี้ ท่านก็ไม่จำเป็นต้องเป็นห่วงชื่อเสียงของท่าน เพราะความเกรง

กลัวองค์ผู้เป็นเจ้าของจะอยู่กับทุกคน พวกเขาจะรู้ว่าพระเจ้า ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ไม่มีใครที่ขโมยเงินของพระองค์แล้วจะหนีรอดจากการถูกทำโทษไปได้ ฉะนั้นก็ปล่อยให้พระองค์ทรงจัดการกับเรื่องนี้เองเถิด”

ท่านพูดว่า “ผมยังไม่มีความมั่นใจที่จะทำอย่างนั้น”

ผมพูดว่า “ถ้าอย่างนั้น ผมก็ขอลาก่อน ท่านศิษยาภิบาล เราต้องแยกกันตรงนี้” แล้วผมก็ออกจากคริสตจักร

ผลที่ตามมายิ่งเลวร้าย เพราะยิ่งท่านพยายามจะปกปิดมากเท่าไร คนในคริสตจักรก็ยิ่งรู้เรื่องนี้ ผมไม่ได้พูดอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้เลย เพราะผมได้ออกจากคริสตจักรไปแล้ว แต่ขานี้แพร่ออกไปจากปากต่อปาก และผู้คนก็เริ่มออกจากคริสตจักร บางคนต้องการจะออกจากคริสตจักรไปพร้อมกับผม พวกเขาพูดว่า “เราก็จะไปกับคุณ เราจะไปตั้งคริสตจักรใหม่และให้คุณนำพวกเรา”

ผมพูดว่า “ไม่ได้ พวกคุณไม่เข้าใจ ผมจะไม่ทำอย่างนั้น”

พวกเขาพูดว่า “คุณเป็นคนสอนศึกษาพระคัมภีร์พวกเราในสองปีที่ผ่านมา คุณเป็นครูของเราและเราจะตามคุณออกไป”

ผมตอบว่า “ไม่ได้ ผมรับใช้ที่คริสตจักรแห่งนี้ ศิษยาภิบาลท่านนี้เป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักร และพระเจ้าทรงห้ามไม่ให้ผมทำสิ่งใดที่จะทำให้คริสตจักรแตกแยก พระเจ้าตรัสห้ามไว้ว่า ถ้าผมยื่นมือของผมออกต่อผู้ผู้ที่พระเจ้าทรงเจิมไว้ ความผิดก็จะตกอยู่ที่ผม เพราะไม่ว่าท่านจะถูกหรือผิด ท่านก็เป็นศิษยาภิบาล พระเจ้าทรงเจิมท่านให้เป็นศิษยาภิบาล และผมจะไม่ยื่นมือของผมทำสิ่งใดที่เป็นการต่อสู้อัน”

พวกเขายังคงกดดันผม ดังนั้นผมจึงตัดสินใจหนีหน้าพวกเขาไป ผมหายตัวไปโดยไม่บอกพวกเขาว่าผมไปไหน พวกเขาหาผมไม่เจอ ผมเก็บของของผมแล้วหายตัวไปโดยไม่บอกใครเลยว่าผมไปไหน ภายหลังมีคนที่ใช้การหายตัวไปของผมนี้มาพูดว่า ผมจะต้องมีอะไรที่ปกปิดอยู่แน่ๆ นั่นก็ไม่ใช่ไรปล่อยให้พวกเขาพูดในสิ่งที่พวกเขาอยากพูดเถิด แต่ผมจะไม่ยอมให้คนพูดได้ว่าผมทำให้คริสตจักรแตกแยก เพราะผมไม่ได้ทำเช่นนั้น อย่างไรก็ตาม คนอื่นๆอีกจำนวนมากก็ออกจากคริสตจักรนี้ด้วย

ไม่มีใครหนีจากพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ได้

ผมบอกเรื่องทั้งหมดนี้กับคุณ เพราะผมอยากให้คุณรู้ว่าพระเจ้าได้ทรงทำอะไรกับชายที่ขโมยเงิน ไม่มีใคร ไม่มีใครเลยที่จะวิ่งหนีจากพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ได้ พระคัมภีร์กล่าวไว้ว่า “จงรู้แน่เถิดว่า บาปของท่านจะตามทัน” (กัณดารวิถี 32:23) เนื่องจากเขาทำลายสมุดบัญญัติเกือบทั้งหมด เราจึงไม่สามารถกล่าวหาเขาได้ เราทำอะไรเขาได้ยาก จะว่าไปแล้ว เราทำอะไรได้ไม่มาก ยิ่งไปกว่านั้น เขาได้ออกไปจากอังกฤษแล้ว การตามล่าเขานั้น เราจะต้องเอาเขากลับมาอังกฤษในฐานะผู้ร้ายข้ามแดนเพื่อถูกดำเนินคดี และด้วยหลักฐานที่ถูกทำลายไปส่วนใหญ่ นั่นจึงเป็นเรื่องยากที่จะทำอย่างนั้นได้

แต่เราก็ไม่ต้องกังวล เพราะพระเจ้าของเราจะทรงดูแลทุกสิ่ง พระองค์ทรงเป็นผู้ที่เราควรเกรงกลัวในความชอบธรรมและในความบริสุทธิ์ของพระองค์ และยิ่งทรงเป็นผู้ที่เรารักในความเมตตาและความดี

ของพระองค์อีกด้วย เพราะสิ่งเหล่านี้แยกจากกันไม่ได้ เพื่อแสดงพระกรุณาต่อคริสตจักรของพระองค์ พระองค์ทรงจำเป็นต้องเข้มงวดกับบรรดาผู้ที่ทำชั่ว แต่บรรดาผู้ที่ทำชั่วจะทำลายตัวเองอีกไม่นาน

ชายคนนี้ก็กลับไปมาเลเซียพร้อมกับภรรยาที่เพิ่งแต่งงานกัน แต่ชีวิตแต่งงานของเขาก็ล้มเหลว คุณจะหวังอะไรได้อีกจากคนอย่างเขา? เขารู้สึกไม่มั่นคงอย่างมากกับชีวิตคู่ คุณเชื่อหรือไม่ว่าเขาได้ยึดพาสปอร์ตของภรรยาไว้เพื่อให้แน่ใจว่าเธอจะไม่หนีไป วันหนึ่งภรรยาของเขาก็เอาพาสปอร์ตของเธอกลับมาได้ (จะเป็นเล่มเก่าหรือเล่มใหม่ ผมไม่ทราบ) แล้วเธอก็หนีไปสหรัฐอเมริกา เขาโกรธมากจนถึงขนาดตามไปหาเธอที่สหรัฐอเมริกา เขาได้พบเธอที่นั่นและฆ่าเธอตาย เขาเชื่อว่าเธอมีความสัมพันธ์กับคนอื่น เขาจึงฆ่าเธอด้วยความเดือดดาลและความหึงหวง จากนั้นเขาก็หนีกลับไปมาเลเซียตะวันออก

อย่างไรก็ดี สหรัฐอเมริกามีสนธิสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดนกับมาเลเซีย จึงได้ขอให้ทางมาเลเซียส่งเขาไปรับข้อกล่าวหาในสหรัฐอเมริกา เขาจึงถูกส่งตัวไปและถูกตัดสินให้ประหารชีวิต เขาจึงถูกประหารชีวิต ดังนั้นเงินที่ถูกขโมยไปทั้งหมดได้ให้ผลอะไรกับเขาบ้าง? ไม่มีใครวิงหนีจากความยุติธรรมของพระเจ้าได้ พระเจ้าทรงมีวิธีจัดการกับความบาป

การสถิตอยู่อย่างน่าชื่นใจของพระเจ้า

ในการแบ่งปันมาทั้งหมดนี้กับคุณ ผมไม่รู้ว่าจะจบลงตรงไหนดี ดังนั้นผมจะจบลงด้วยคำแบ่งปันสุดท้าย ซึ่งเป็นประสบการณ์กับพระเจ้า ที่ยังคงตราตรึงอยู่ในใจลึก ๆ ของผม

ผมอยู่ทางเหนือของลอนดอน ในสถานที่ซึ่งเรียกกันว่า ฟอร์เรน มิชชั่นคลับ¹⁰ ผมพักอยู่ที่นี่เพราะเป็นหนึ่งในที่พักที่ถูกที่สุดและให้ราคาพิเศษสำหรับนักศึกษา

ผมอยู่ด้วยความเชื่อตลอดเวลา ผมพึ่งพาพระเจ้าสำหรับการจัดเตรียมให้ของพระองค์เสมอ ผมมักจะเริ่มเรียนในมหาวิทยาลัยโดยไม่รู้ว่าจะสามารถจ่ายค่าเทอมนั้นได้หรือไม่ ที่มหาวิทยาลัยลอนดอนนี้ คุณจะต้องจ่ายค่าเล่าเรียนในวันลงทะเบียนเมื่อเริ่มต้นภาคเรียน แต่บ่อยครั้งเมื่อถึงวันก่อนจะลงทะเบียนผมมักจะไม่มีเงินจ่าย ดังนั้นผมจึงต้องฝากเรื่องนี้ไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้า ผมไม่ได้กังวลเลย ผมจะทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ถ้าพระองค์ทรงต้องการให้ข้าพระองค์ศึกษาต่อ ก็ขอพระองค์โปรดช่วยเตรียมเงินค่าเทอมให้ด้วย แต่ถ้าพระองค์ไม่ทรงต้องการให้ข้าพระองค์ศึกษาต่อ ข้าพระองค์ก็ขอบพระคุณ เพราะใบปริญญาไม่ได้มีความหมายต่อข้าพระองค์เลย ข้าพระองค์จะไปต่อ ถ้าพระองค์ทรงต้องการให้ไปต่อ ข้าพระองค์จะหยุดเมื่อพระองค์ทรงต้องการให้ข้าพระองค์หยุด” แน่แน่นอนว่า พระเจ้าทรงเป็นผู้ควบคุมเรื่องนี้ทั้งหมดเพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ควบคุมเงินนั้น มันจึงไม่ขึ้นอยู่กับผมที่จะตัดสินใจว่าจะศึกษาต่อไปหรือไม่

พระเจ้าทรงมีวิธีในการจัดเตรียมของพระองค์อย่างไม่น่าเชื่อ บางครั้งเมื่อถึงวันที่ลงทะเบียน ผมก็จะได้รับซอง จากผู้ไม่ระบุนาม ที่มีเงินเพียงพอสำหรับค่าเล่าเรียน

เมื่อพักอยู่ทางเหนือของลอนดอน ผมจะปั่นจักรยานเพื่อประหยัดค่าโดยสารรถประจำทาง หน้าของ ผมจะดูเหมือนกับหมีแพนด้าเมื่อไปถึงมหาวิทยาลัยเพราะมลพิษในลอนดอน ผมจะต้องสวมแว่นกันลม

¹⁰ Foreign Missions Club

เพื่อป้องกันฝุ่นเข้าตาและควันจากไอเสียของรถประจำทาง เมื่อผมไปถึงมหาวิทยาลัยและถอดแว่นออก คุณคงนึกภาพหน้าของผมออกมา มีวงสีดำกับขาวอยู่รอบๆดวงตาทั้งสองข้าง มันดูน่ารัก ผู้คนจะยิ้มให้เมื่อผมเดินผ่าน ตอนแรกผมไม่รู้ว่าทำไมพวกเขาถึงยิ้มให้ผม แต่เมื่อผมดูในกระจก ผมจึงได้รู้

นั่นทำให้คุณเห็นว่าผมจนขนาดไหน ที่ผมต้องปั่นจักรยานไปไหนมาไหนในเมืองใหญ่อย่างลอนดอน ซึ่งจะไม่ค่อยเห็นนักปั่นจักรยานคนอื่น ๆ ดังนั้นจึงเป็นเรื่องแปลกสักหน่อยที่มีนักปั่นจักรยานปั่นใกล้ๆ กับรถยนต์และรถประจำทาง

สองสามเดือนต่อมา พี่น้องท่านหนึ่งซึ่งผมรู้จักที่สถาบันพระคริสตธรรม ซึ่งกำลังจะไปเป็นมิชชันนารี ที่ญี่ปุ่น ได้ขายมอเตอร์ไซค์เก่าๆของเขาให้ผมในราคาถูก แต่ผมก็ยังคงสวมแว่นกันลมเมื่อขี่มอเตอร์ไซค์ ฉะนั้นการดูเหมือนหมีแพนด้าก็ยังคงเป็นอยู่!

ในวันสุดสัปดาห์หนึ่งที่ฟอร์เรน มิชชันคลับ เนื่องจากผมไม่ต้องรีบขี่มอเตอร์ไซค์ไปมหาวิทยาลัย ผมจึงมีเวลาสงบต่อพระพักตร์พระเจ้าในการอธิษฐาน เมื่อผมเริ่มอธิษฐาน ทันใดนั้นผมก็รู้สึกว่าถูกพาไปที่ไหนสักแห่ง ผมไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ผมไม่รู้ว่าผมถูกพาขึ้นไปถึงสวรรค์ หรือไม่สวรรค์ก็ลงมายังโลก ทันใดนั้น ผมก็อยู่ในอีกโลกหนึ่ง ผมยังรู้สึกตัวกับสิ่งที่เกิดขึ้นรอบตัว และผมก็ไม่ได้อยู่ในภวังค์ ถ้าอยู่ใน “ภวังค์” เราจะหมายถึงการไม่รับรู้กับสิ่งแวดล้อม ผมไม่ได้ตั้งใจเหลือล้นในแง่ที่ตื่นเต้นมากและไม่รู้ว่ากำลังเกิดอะไรขึ้น ในทันใดนั้นผมก็รู้สึกคล้ายๆกับว่าผมอยู่ในดินแดนสวรรค์แม้ในขณะที่อยู่บนโลก มันลึกลับอย่างแท้จริง ผมไม่รู้จะอธิบายอย่างไร ความสามารถในการรับรู้ทุกอย่างของผมยังชัดเจนและตื่นตัวอยู่ รู้สึกตัวเต็มถึงสิ่งที่เกิดขึ้น มันไม่เหมือนกับการสถิตอยู่ที่ท่วมทับและเต็มด้วยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าที่ไซล์เฮิร์ส แต่เป็นความรู้สึกที่อ่อนโยนสวยงามที่แผ่ซ่านไปทั่วของการอยู่ในสวรรค์ ผมไม่รู้จะอธิบายอย่างไร มันราวกับว่าทุกสิ่งเต็มไปด้วยความสว่าง และผมกำลังเดินอยู่ในความสว่าง ความมืดทั้งหมดถูกขับออกไป และผมก็ถูกรายล้อมไปด้วยความสว่างของพระเจ้า เท่าที่ผมมอง ก็เห็นทุกสิ่งสว่างไสว

ในห้องของผมที่ฟอร์เรน มิชชันคลับนี้เอง ที่ผมถูกพาไปสามัคคีธรรมอย่างน่าชื่นใจกับพระเจ้า เหมือนกับว่าพระองค์ทรงต้องการจะตรัสว่า “ที่ไซล์เฮิร์สนั้น เจ้ามีประสบการณ์กับความน่าเกรงขาม ความรู้สึกท่วมทับ และฤทธิ์อำนาจที่น่ากลัวของเรา แต่วันนี้เราอยากให้เจ้ามีประสบการณ์กับความรัก ความอ่อนโยน ความอ่อนหวาน ความน่าชื่นใจ และความเมตตาของเรา” การสถิตอยู่ของพระเจ้าที่อบอุ่นและน่าชื่นใจนี้ไม่ได้น่ากลัวหรือน่าตกใจแต่อย่างใดเลย

นี่เป็นอีกครั้งหนึ่งที่เกิดขึ้นอย่างไม่คาดฝัน ผมไม่ได้กระตุ้นความคิดของผมขึ้นมา ไม่มีการสร้างความตื่นเต้นใดๆ ทางจิตวิทยาเลย ผมไม่ได้ร้องเพลงอะไรเลย ไม่ได้ทำอะไรเลย

ในสมัยนั้นผมมักจะคุกเข่าอธิษฐานเสมอ แต่ไม่นานผมก็พบว่า ผมไม่สามารถคุกเข่าได้นานเพราะพื้นที่แข็งทำให้ผมปวดเข่า ความปวดมันกวนใจผมและทำให้ผมไม่มีสมาธิ ผมจึงเรียนรู้ที่จะนั่งลงเพื่อจะได้อธิษฐานกับพระเจ้านานขึ้น และการอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์เป็นเวลาราวสองชั่วโมงนั้น ผมอยู่ในอาการที่ถูกยกขึ้นสู่ความชื่นใจกับพระองค์ สู่ความชื่นชมยินดีในความสัมพันธ์สนิทกับพระองค์ แต่กระนั้นผมก็รับรู้ถึงทุกอย่างที่เกิดขึ้น

ผมดูนาฬิกา และนึกถึงนัดทานอาหารกลางวัน ดังนั้นผมจึงต้องออกไปแล้ว หลังจากใช้เวลาสองชั่วโมงนี้ ผมรู้ว่าจะต้องใช้เวลาเดินไปราว 40 นาที ผมจำไม่ได้ว่าเพราะเหตุใดจึงไม่ขี่จักรยานไป

รายละเอียดตรงนั้นผมจำไม่ได้แล้ว ผมนึกไม่ออกว่าทำไมจึงตัดสินใจเดินไป ผมคงคิดว่าผมอาจจะได้อยู่ต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้าต่อในเวลาเดิน ถ้าผมไม่ต้องคอยสนใจกับการจราจรบนท้องถนน ผมจำไม่ได้ว่าเป็นเพราะเหตุผลนั้นหรือไม่

ผมขอขอบคุณพระเจ้าสำหรับประสบการณ์ที่น่าอัศจรรย์และน่าชื่นใจนี้ ผมออกเดินไปตามถนน แล้วคุณคิดว่าการสถิตของพระองค์จะหายไปไหม? ไม่ใช่เลย มันน่าอัศจรรย์ เพราะขณะที่ผมเดินไปตามถนน การสถิตของพระองค์ยังอยู่กับผม ผมยังคงอยู่ในสวรรค์ เพราะที่ใดที่พระเจ้าสถิตอยู่ ที่นั่นก็คือสวรรค์ เหมือนเพลงที่ร้องกัน ไม่ว่าที่ใดที่พระองค์ทรงอยู่ ที่นั่นคือสวรรค์ เมื่อผมกำลังเดินอยู่ ณ ที่นั่น ผมคิดว่า “ผมยังอยู่บนโลกหรือเปล่านี่?” ผมรู้สึกได้ว่าอยู่ที่นั่นและก็ได้อยู่ที่นั่นในเวลาเดียวกัน เรื่องนี้ฟังดูแปลกๆ สำหรับคุณไหม? หากคุณไม่เคยมีประสบการณ์แบบนี้ คุณก็จะไม่รู้ว่ามีอะไรเกิดขึ้นอะไร ขณะเมื่อผมกำลังเดินไปนั้นการสถิตของพระเจ้าก็อยู่กับผม ผมได้ขอบคุณพระองค์ สรรเสริญพระองค์ สามัคคีธรรมกับพระองค์จนมาถึงบ้านที่มีประชุมกัน

เมื่อผมมาถึงประตูบ้าน ผมก็รู้ว่าประสบการณ์นี้ได้จบลงที่จุดนั้น ความชื่นใจยังคงคุกรุ่นอยู่ที่นั่น แต่การสถิตอยู่ของพระเจ้าไม่ได้อยู่กับผมเหมือนเดิมอีกแล้ว มันจบลงตรงประตูนั่นเอง แต่เมื่อผมกำลังเดินไปตามถนนในท่ามกลางการจราจรที่วุ่นวายนั้น การสถิตของพระองค์ก็อยู่ที่นั่น เมื่อผมเดินมาถึงประตูบ้าน ก็เหมือนพระเจ้ากำลังตรัสว่า “เราจะไปจากเจ้าตอนนี้ การสัมพันธ์สนิทกับเราจบลงตรงนี้”

เมื่อผมเดินเข้าประตูบ้านด้วยความงุนงงเล็กน้อย แต่ในลักษณะที่สดชื่น ผมเดินเข้าไปในห้องและเห็นที่นั่งสุดท้ายที่ว่างอยู่ ที่นั่งอื่นมีคนนั่งหมดแล้ว พวกเขาเป็นวงกลม คนส่วนใหญ่เป็นสมาชิกจากคริสตจักรของเรา ผมเดินไปนั่งตรงเก้าอี้ที่ว่าง ผมไม่เคยพบชายคนที่นั่งถัดจากผมมาก่อนเลย แต่เขาก็หันมาหาผมว่า “คุณมารู้จักกับพระเจ้าได้อย่างไร?” ทำไมจึงมีคนเริ่มการสนทนาด้วยการถามว่า “คุณมารู้จักกับพระเจ้าได้อย่างไร?” ขณะที่ผมกำลังคิดว่าจะตอบคำถามของเขาอย่างไร เขาก็พูดขึ้นว่า “ที่ผมถามเช่นนี้ เพราะผมอยากจะมารู้จักกับพระเจ้า” และผมก็มารู้จักชื่อของเขาด้วยซ้ำ!

เป็นไปได้หรือไม่ว่า การสถิตของพระเจ้าในเวลานั้นเป็นเหมือนเปลวไฟแห่งพระวิญญาณ (กิจการ 2:3) ซึ่งแม้ว่าจะมองไม่เห็น แต่ก็ดึงดูดผู้คนให้เข้ามาหาพระองค์? คุณกำลังนั่งลงแล้วมีคนมาถามว่า “คุณมารู้จักกับพระเจ้าได้อย่างไร?” สิ่งที่น่าสนใจก็คือ มีบางคนที่ได้ถามคำถามนี้กับผมมาก่อนก็เป็นคนแปลกหน้าสำหรับผม

ผมจึงเริ่มคุยกับชายหนุ่มคนนี้ แล้วพระเจาก็ทำงานอย่างเต็มด้วยฤทธิ์เดชในเขา จนในวันเดียวกันนั้นประมาณหนึ่งชั่วโมงต่อมาในช่วงเที่ยง เขาก็คุกเข่าด้วยกันกับผม เขาร้อนใจที่จะมอบชีวิตของเขาให้กับพระเจ้า ผมไม่ได้เป็นคนขอให้เขามอบชีวิตของเขาให้กับองค์ผู้เป็นเจ้าของ แต่เขาเป็นคนที่ชอบกับผม ผมจึงพูดว่า “เออละ ให้เราคุกเข่าด้วยกัน แล้วคุณก็มอบชีวิตของคุณให้กับพระองค์” ผมได้เห็นพระเจ้าทรงทำเช่นนี้มาหลายครั้ง ฤทธิ์อำนาจของพระองค์ขับเคลื่อนผู้คนให้คุกเข่าของพวกเขาและอยากมอบชีวิตให้กับพระองค์ มันเป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ใจ บางครั้งผมพยายามให้พวกเขาใจเย็นๆ แต่พวกเขาอยากจะไปต่อ ผมจะขวางทางของพระองค์ได้อย่างไร? ดังนั้นชายหนุ่มคนนี้จะมอบชีวิตของเขาให้กับองค์ผู้เป็นเจ้าของ เขา กำลังจะเข้าเรียนแพทย์ในลอนดอน เมื่อฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าทำงานในชีวิตของเขาอย่างมาก จนเขาตัดสินใจจะไม่ไปเรียนแพทย์ แต่จะรับการอบรมเพื่อรับใช้องค์ผู้เป็นเจ้าของ เขาต้องรับผลกระทบอย่างมาก

กับเรื่องนี้เพราะคุณพ่อของเขาได้ตัดพ้อตัดลูกกับเขา และไม่ยอมคืนดีกับเขาจนกระทั่งไม่นานมานี้เอง เขากับผมยังคงติดต่อกันอยู่

จากนี้ไป ขอได้โปรดเข้าใจว่า พระเจ้ามักจะให้เราประสบการณ์ ไม่ใช่เพื่อความต้องการส่วนตัวของเรา บางทีเหตุผลหนึ่งที่พระองค์ทรงให้ผมมีความสัมพันธ์สนิทเป็นพิเศษในวันนั้น ก็เพื่อช่วยชายหนุ่มคนนี้ให้หันมาหาพระองค์ ผมคิดว่าประสบการณ์นี้ไม่ได้ให้เพื่อผมเท่านั้น แต่เพื่อชายหนุ่มคนนี้ด้วย เขาพร้อมที่จะถูกครอบครัวทอดทิ้งเขา คุณพ่อของเขาเป็นหมอ และอยากให้คุณชายของท่านเป็นหมอด้วยเช่นกัน คุณพ่อของเขานับถือศาสนาพุทธ ท่านจึงโกรธเขาและไม่ยอมพูดกับลูกชายของท่าน หลังจากที่เขาตัดสินใจจะไปเป็นนักเทศน์ ผมถามพี่น้องคนนี้หลายปีมาแล้วเมื่อเขาอยู่ในฮ่องกงว่า “คุณได้คืนดีกับคุณพ่อของคุณหรือยัง?” เขาบอกว่า “คุณพ่อของผมยังไม่ยอมพูดกับผม” สามสิบปีผ่านมา คุณพ่อของเขาก็ยังไม่ยอมพูดกับเขา นั่นแสดงให้เห็นว่าคุณพ่อของเขาขมขื่นมากแค่ไหน

ประกาศพระราชกิจของพระองค์กับทุกคน

ผมอธิษฐานว่า พระเจ้าจะอวยพรคุณผ่านคำแบ่งปันเหล่านี้ ผมก็เพียงแค่กำลังทำตามสิ่งที่พระคัมภีร์กล่าวเอาไว้ว่า เราจะต้องประกาศพระสิริและพระราชกิจอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ และนี่เป็นสิ่งที่ผมปรารถนาจะทำในวันนี้ การที่ได้ยินถึงพระสิริของพระองค์นั้นทำให้เรามีความรับผิดชอบบางอย่าง ไม่มีใครที่ได้ยินพระคำของพระองค์แล้วจะหันกลับไปโดยไม่ตอบสนองต่อพระเจ้าในทางใดทางหนึ่ง ขอพระเจ้าทรงช่วยคุณให้ตอบสนองต่อพระองค์ในทางที่ถูกต้อง